

Arrest

nr. 223 748 van 9 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KALIN
Hulsbergweg 7A
3520 ZONHOVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN en van advocaat L. NIKKELS, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten op 1 december 2016.

1.2. Op 25 oktober 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 31 oktober 2017 trof de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Dit vormt de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten ,

naam : P.

voornaam : S.

(...)

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 25/10/2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

1.4. Bij arrest nr. 219 606 van 9 april 2019 heeft ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op: *"schending van de artikelen 75§2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet"*.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Artikel 52/3,§1 van de vreemdelingenwet waarnaar artikel 75§2 van het vreemdelingenbesluit verwijst, bepaalt dat 2 voorwaarden dienen vervuld te zijn.

Eén van deze voorwaarden is het feit dat de betrokkene niet regelmatig in het Rijk verblijft.

Artikel 52/3 van de vreemdelingenwet bepaalt immers onder andere:

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. "

Verzoekende partij benadrukt dat hij evenwel wel regelmatig in het Rijk verblijft.

De asielprocedure was niet definitief afgerond waardoor verzoekende partij op het moment van de beslissing elk recht heeft om in België te verblijven en dit ingevolge de internationale rechtsnormen.

Door deze beslissing te nemen wordt tevens de Richtlijn van 27.01.2003 tot vaststelling van minimum-normen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (RL 2003/9/EG) geschonden. Deze richtlijn bepaalt de minimumnormen voor de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de lidstaten. Volgens de richtlijn moeten asielzoekers de nodige verblijfsdocumenten krijgen tijdens de asielprocedure.

Zie artikel 6 van deze richtlijn: "De lidstaten zorgen ervoor dat binnen drie dagen nadat een asielverzoek bij de bevoegde autoriteiten ingediend is, aan de asielzoeker een op zijn naam afgegeven document wordt verstrekt waaruit zijn status van asielzoeker blijkt of waarin staat dat hij of zij op het grondgebied van de lidstaat mag verblijven zolang zijn of haar asielverzoek hangende of in behandeling is."

Dit wil dus zeggen dat zij op geen enkel ogenblik een bevel kunnen krijgen om het grondgebied te verlaten. Dit zou hier volledig haaks tegenover staan.

De gebonden bevoegdheid kan dus niet spelen en het bevel om het grondgebied te verlaten kon niet worden afgeleverd.

2.2. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in het arrest Gnandi (zaak C-181/16) van 19 juni 2018 geoordeeld: *"59. Gelet op al deze overwegingen moet de conclusie luiden dat de derdelander, behoudens wanneer aan hem een verblijfsrecht of een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 6, lid 4, van richtlijn 2008/115 is verleend, illegaal in de zin van richtlijn 2008/115 verblijft zodra zijn verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg door de beslissingsautoriteit is afgewezen, en dit ongeacht het feit dat toestemming is verleend om in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel tegen deze afwijzing te blijven. Bijgevolg kan meteen na deze afwijzing, of tezamen daarmee in één administratieve handeling, tegen een dergelijke derdelander in beginsel een terugkeerbesluit worden vastgesteld."*

2.3. De in punt 1.2. bedoelde beslissing dient te worden beschouwd als een verzoek om internationale bescherming dat in eerste aanleg door de beslissingsautoriteit is afgewezen. Verzoeker verblijft sedertdien wel degelijk op illegale wijze in het Rijk, ongeacht het gegeven dat hem via de afgifte van een bijlage 35 toestemming is verleend om in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel tegen deze afwijzing in het Rijk te blijven (zie punt 59 van het bovenvermeld arrest Gnandi van het Hof van Justitie). Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat hij ondanks de in punt 1.2. bedoelde beslissing nog *"regelmatig"* in het Rijk verblijft.

2.4. De bestreden beslissing is getroffen op grond van de geschonden geachte bepalingen die verzoeker citeert in zijn verzoekschrift en is in overeenstemming met het bovenvermeld arrest Gnandi dat toelaat dat meteen na de afwijzing van het verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg een terugkeerbesluit wordt getroffen. Een schending van *"de artikelen 75§2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet"* blijkt dan ook niet.

2.5. Artikel 6, lid 1 van de door verzoeker aangehaalde Richtlijn 2003/9/EG handelt in eerste instantie over een aan de asielzoeker af te geven document waaruit de status van asielzoeker blijkt, dit binnen de drie dagen nadat hij een asielverzoek heeft ingediend. Dit beoogt dus niet de situatie van een asielzoeker die reeds een negatieve beslissing in eerste aanleg heeft ontvangen, quod in casu. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat de bijlage 35 die aan verzoeker werd verstrekt, hem toelaat op het grondgebied te blijven in afwachting van de beslechting van het beroep dat hij heeft ingediend tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing zodat in tweede instantie is voldaan aan wat artikel 6, lid 1 van de Richtlijn ook stelt, met name de afgifte van een document waaruit blijkt dat de betrokkene op het grondgebied van de lidstaat mag verblijven zolang het asielverzoek hangende is of in behandeling is.

Het eerste middel is ongegrond.

2.6. In een tweede middel werpt verzoeker op: *"schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, met name het rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van administratieve beslissingen, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel"*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dient te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet dat de administratieve beslissingen met reden worden omkleed.

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is hieraan niet voldaan.

Verzoekende partij stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen enkele motivering dienaangaande (m.b.t. de mogelijkheid een procedure in te leiden bij de RVV, dat de asielprocedure niet definitief beëindigd is) geeft.

De beslissing verwijst enkel naar de beslissing genomen door het CGVS (van 25.10.2017, beslissing van weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus), doch er wordt met geen woord gesproken over de beroepstermijn en een eventuele beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting.

De Dienst Vreemdelingenzaken is gehouden om het resultaat van de asielprocedure af te wachten vooraleer het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, minstens vooraleer dit bevel te gaan uitvoeren, met als gevolg dat de schorsing in elk geval dient te worden uitgesproken.

De overheid schendt elke zorgvuldigheidsverplichting door gedurende de beroepstermijn van 30 dagen na de kennisgeving van de beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, onmiddellijk over te gaan tot de betekening van een bevel.

De beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de weigering van het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus heeft steeds een schorsend karakter.

Door de mogelijkheid van het indienen van dit beroep niet af te wachten (gedurende de beroepstermijn van 30 dagen), en door verzoekende partij het bevel te geven om het land te verlaten of dit bevel uit te voeren, worden de principes van behoorlijk bestuur geschonden, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit tevens voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Verzoekende partij benadrukt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht ertoe nauwgezet de belangen ter zake af te wegen en een beslissing te nemen na de zaak grondig te hebben onderzocht, zonder beleidsnormen blindelings toe te passen.

In casu werd dit beginsel niet gerespecteerd. Verzoekende partij werd immers bevolen het grondgebied te verlaten, zonder dat de Dienst Vreemdelingenzaken de zaak grondig onderzocht had.

*Beleidsnormen werden hier blijkbaar blindelings toegepast. Het bevel om het grondgebied te verlaten, werd genomen,
- terwijl de asielprocedure nog niet definitief afgerond is.*

Het redelijkheidsbeginsel verplicht er de Dienst Vreemdelingenzaken toe, bij het uitoefenen van hun bevoegdheid, haar beslissingen te laten berusten op motieven die in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

In casu werd ook dit beginsel niet in acht genomen.

Het nadeel dat aan verzoekende partij zou worden berokkend door de uitvoering van dit bevel om het grondgebied te verlaten, staat absoluut niet in verhouding met een eventueel voordeel voor de overheid bij de uitvoering van dit bevel om het grondgebied te verlaten.

Om bovenstaande redenen is het tweede middel gegrond."

2.7. Eerste kernpunt van het betoog van verzoeker is dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de beroepstermijn en over de eventuele beroepsprocedure bij de Raad.

2.8. Verzoekers betoog mist feitelijke grondslag aangezien de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing hierover de nodige informatie verstrekt. De geschonden geachte bepalingen en beginselen vereisen niet dat dergelijke informatie in de bestreden beslissing zelf moet worden opgenomen. De Raad ziet ook niet in welk belang verzoeker heeft bij zijn kritiek aangezien uit het gestelde in punt 1.4. blijkt dat hij tijdig een beroep heeft ingediend bij de Raad.

2.9. Tweede kernpunt van verzoekers betoog is dat de verwerende partij geen bevel om het grondgebied te verlaten mag verstrekken gedurende de termijn die loopt om een beroep in te stellen tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing. Verzoeker is van oordeel dat “*beleidsnormen*” blindelings werden toegepast en hekelt het gegeven dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven terwijl de asielprocedure nog niet definitief was afgerond.

2.10. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van (oud) artikel 52/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat verzoeker citeert in zijn verzoekschrift, en dat de verwerende partij toelaat om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven indien ze vaststelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert en de betrokken vreemdeling op illegale wijze in het Rijk verblijft. Aan de eerste voorwaarde is voldaan blijkens het gestelde in punt 1.2 en verzoeker betwist de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort met een geldig visum. Aan de tweede voorwaarde is derhalve ook voldaan.

2.11. De verwerende partij kan deze wetsbepaling, die in overeenstemming is met de bij de bespreking van het eerste middel aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, niet zomaar opzij schuiven.

2.12. Verder verhindert artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgevoerd tijdens de termijn die loopt om een beroep in te stellen tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing en tijdens de behandeling van het beroep. Verzoeker kan dan ook niet dienstig gewag maken van een uitvoering van de bestreden beslissing alvorens de asielprocedure is afgerond. De Raad ziet verder opnieuw niet in welk belang verzoeker heeft bij zijn kritiek, vermits niet blijkt dat hij gedwongen werd verwijderd tijdens de behandeling van de asielaanvraag.

2.13. Waar verzoeker nog opwerpt dat de verwerende partij de bestreden beslissing treft zonder dat ze de zaak grondig heeft onderzocht, dient te Raad op te werpen dat verzoeker niet nader duidt welk onderzoek hij precies verwacht. In de mate dat verzoeker hieraan een schending koppelt van het zorgvuldigheidsbeginsel is dit onderdeel van het middel onontvankelijk. Het komt de Raad niet toe te gaan gissen wat verzoeker precies bedoelt. Dergelijke lacune kan ook niet voor het eerst ter terechtzitting worden rechtgezet, waar de verzoekende partij verwijst naar elementen die ze heeft uiteengezet in haar aanvraag om verblijfsmachtiging die ze in februari 2019 heeft ingediend in het kader van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.14. In een derde middel werpt verzoeker op: “*schending van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955. Belgisch Staatsblad 19.08.1955) en schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet*”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

*

Verzoekende partij heeft een beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van het Commissariaat Generaal van 25.10.2017 waarbij zowel de asielstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partij werd geweigerd.

Vooreerst heeft verzoekende partij het recht op een behandeling van deze procedure m.b.t diens ingediend beroep tegen de weigering van het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus.

Indien het bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgevoerd, zou verzoekende partij worden verweten geen belang meer te hebben bij deze beroepsprocedure tegen de weigering van het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus en anderzijds zou verzoekende partij ook verstoken blijven van de uitoefening van zijn rechten van verdediging op een degelijke wijze.

De procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient dan ook eerst te worden afgewacht alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd zijn met art. 8 EVRM., waarnaar ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verwijst.

Een vreemdeling verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.RM slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Door verzoekende partij het bevel te geven om het grondgebied te verlaten vloeit een mogelijke schending van een fundamenteel recht dat erkend wordt en directe werking heeft in België: artikel 8 EVRM beschermt het recht op een gezinsleven en op het privéleven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. »

De Dienst Vreemdelingenzaken moet deze altijd beoordelen vooraleer verzoekende partij uit te wijzen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dit nagelaten te doen.

Verzoekende partij is immers reeds sinds 2016 in België en dus ondertussen al meer dan 1 jaar. Hij is hier gearriveerd op redelijk jonge leeftijd. Hoewel een leeftijdsonderzoek hem ouder inschatte, zou hij op basis van de gegevens die hij heeft meegekregen van zijn ouders ongeveer 18 jaar oud zijn.

Het leeftijdsonderzoek schatte hem iets ouder in, en hij is op basis van dit leeftijdsonderzoek 20 jaar. 2én jaar loopt reeds de asielprocedure en hij is ook een jaar onderweg geweest, waardoor nog steeds moet vastgesteld worden dat verzoekende partij een nog jonge leeftijd heeft.

Ondanks zijn jonge leeftijd spreekt hij al aardig één van de landstalen. Het centrum van zijn sociale, culturele en economische belangen is gelegen in België, doch hiernaar werd niet geïnformeerd.

Dit gegeven diende mee in het oordeel te worden betrokken, zeker gezien de gebonden bevoegdheid niet speelt (zie argumentatie supra).

De periode dat deze jongeman reeds in België verblijft, en het leven dat hij hier ondertussen al heeft opgebouwd, ... zijn allemaal elementen waarmee rekening diende te worden gehouden.

Hoe kan de verwerende partij deze jongeman redelijkerwijze een bevel geven om het grondgebied te verlaten zonder hieromtrent te motiveren?

Het feit dat hij op toch op jonge leeftijd is aangekomen in België, het feit dat hij hier reeds meer dan een jaar verblijft, het feit dat hij de taal snel onder de knie heeft kunnen krijgen, kan niet betwist worden, minstens diende dit onderzocht te worden.

De politionele bevoegdheden kunnen de Dienst Vreemdelingen zaken niet vrijstellen van de internationale verplichtingen die het heeft onderschreven, zoals in casu artikel 8 EVRM.

De overheden zijn gehouden om de belangen van deze jongeman voorop te stellen en de wettelijke bepalingen die ermee in strijd zijn, buiten beschouwing te laten.

Er is geen enkele belangenafweging gebeurd, althans heeft verzoekende partij hiervan geen kennis. Om bovenstaande redenen is verzoekende partij van oordeel dat het derde middel gegrond is.”

2.15. Waar verzoeker opnieuw opwerpt dat de verwerende partij de uitkomst van de beroepsprocedure voor de Raad diende af te wachten alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste en tweede middel.

2.16. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarnaar verzoeker verwijst, legt de verwerende partij op om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

2.17. Verzoeker stelt dat de verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met zijn privé- en gezinsleven.

2.18. Te dezen dient de Raad op te merken dat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet kan worden gelezen dat de verwerende partij dient rekening te houden met het privéleven.

2.19. Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift geen gewag van een gezinsleven. Hij is blijkens het administratief dossier een alleenstaande man die in 2016 in België is gearriveerd en heeft verklaard dat zijn ouders, drie jongere broers en twee jongere zussen in het land van herkomst vertoeven en dat hij niet getrouwd noch verloofd is. Hij kan de verwerende partij dan ook niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met een gezinsleven.

2.20. Verzoeker is meerderjarig en kan derhalve geen beroep doen op het hoger belang van het kind waarnaar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verwijst.

2.21. Voor zover verzoeker in de bestreden beslissing een afweging verwacht voor wat betreft zijn privéleven, dit in het licht van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad op te werpen dat deze bepaling geen motiveringsplicht inhoudt.

2.22. Voor wat betreft het “*centrum van zijn sociale, culturele en economische belangen*” dat verzoeker alhier zou hebben en waarbij ter terechtzitting wordt verduidelijkt dat het gaat om verzoekers taalkennis en zijn opgebouwd leven en zijn vriendenkring, wijst de Raad erop dat verzoeker, die sedert 2016 in precair verblijf in België vertoeft, niet concreet aantoonst dat er sprake is van zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor zijn privéleven de positieve verplichting voortvloeit hem hier te lande verblijf toe te staan.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA